

זו היתה תקופת הזוהר שלי. עשיתי פסקול לסרט של יגאל בורשטיין. הופעתי בערב אימפרוביזציות בצותא עם מגבר וגיטארה. השחקנים היו מאלתרים מישחק ואני הייתי מאלתר אפקטים. התשלום היה זעיר, אבל הספיק. היה לא נורמלי. זו היתה עבודה אמנותית לשמה. יקי יושע, בימאי הסרטים, הפגיש אותי עם האמרגן פנחס. הוא ביקש ממני לנגן בהצגה צץ וצצה עם ריבקה זוהר ועזרא דגן. אחר כך ניגנתי בקולג' עם יהורם גאון. היו קצת סמים, קצת חשיש פה ושם — לא הייתי עדיין זרוק או מסטול. יום אחד אני פוגש איזה אמריקאי. ניגנתי או בלהקת המיטריות. הוא נתן לי את האל-אס-די הראשון שלי. אבל זה היה שום דבר לעומת האופיום. את יודעת מה זה אופיום? אתה יושב ולא זז. חוטף קריזה של גירוד ולא זז מהר כסא במשך חמש שעות. אתה לא זוכר מה עבר עליך בחמש השעות האלה. בחוץ, מחוץ למקום שבו אתה יושב, אנשים לא לוקחים סמים. הם מסתכלים עליך מורו, זה לא נעים. אדם שמשתמש בסמים חושב אחרת. הזמן הפנוי שלו שונה מהזמן הפנוי של אדם נורמלי. הוא לא חושב: אני אלך לרופא-שיניים או לבנק או לבקר את ההורים. הוא רק חייב שבתו יהיה מוגלת את הסיגריות הבאה, מתי יקח אופיום. זה מה שנקרא התמכרות — אתה חושב רק על סמים. אינך מתייחס כלל ליתר ההיבטים של החיים.

„אני נופל

אחורה...”

„מה צופן העתיד?!”

למייק גולדשטיין, אחד הגיטריסטים אישפוז בבתי-חולים, נשא אשה ומתגורר בבית קטן ברמת-השרון. כעת הוא רוצה לחזור לחיים רגילים. הוא מנסה ליצור קשר עם חבריו הנגנים.

הידועים שלפני עשר שנים? אחרי תקופות

באתי הביתה, אמרתי: הורים יקרים, נשבר לי. או שתעזרו לי או שאני מת פוצץ. אני בן יחיד ואתם לא חסרי-אמצע עים. אני אומר: אני הולך. אמרתי לו: תלך ואל תחזור! דחפתי וגירשתי אותו מהבית. קיבלתי את הסעיף. אמא שלי אמרה: גם אני הולכת. בתשע דופקים בדלת שני שוטרים, רי קלמנט — אחד גבוה שמן ורשע מבת ים. כל החולים מכירים אותו. השוטר אר מר: יש לי צור-אישפוז נגדך מהפסיכיאטר טור המחוזי! בוא איתנו, יהיה בסדר. בחוץ היו שתי ניידות ומונית ספישל. השוטרים עמדו בצורה מאיימת. אמרתי: אלך בשקט. שאלתי: ניידת או מונית? אמרו: אתה בא איתנו. נסענו במונית. חשבתי שיקחו אותי למיטרת יפו, (המשך בעמוד 52)

התחלתי לחשוב למה הוא מתכוון? הבנתי שהוא אמר לי בעצם: תפוס את עצמך, אם תמשיך כך אתה תמות. זמר ידוע וחברתו הידועה לא פחות, הלעיטו אותי בטריפים. ניגנתי אז במחזמר פנץ, שהיה היקוי עלוב לי שיער. בני אמדורסקי, המפיק, זרק אר תי מפני שעישנתי סמים. היו עוד הרי בה סיפורים שאינם ראויים לדפוס. גועל נפש כל התקופה הזאת! כל יום פגשתי מישהו אחר, לא ידעתי מה אני מדבר, עם מי אני ישן, ומי יקום לצידי בבוך קר. ולי לא היה לא אבא ולא אמא. הם לא הכירו בי בגלל שהייתי בסמים. גם לא רופא ולא פסיכיאטר. הייתי לבד ולא תמיד היה לי כסף. רציתי לצאת מהר סמים.

יום אחד התקשר אלי הזמר אבי אביבי, ואמר לי שיש אמרגן אחד בשם מרקו תורג'מן, שמוכן לשמור אותנו. הקמנו להקה מפוצצת. היה לנו גיטאריסט אחד, מסומם אמיתי, ועוד משוגע אחד שישב שלוש וחצי שנים בלונדון על הברחת סמים ונהיה פסיכי מהכלא. ציפו ממני שאני אהיה אלויס פרסלי לפחות. אני לא אשכח לעולם את ההור פעיה הראשונה. ההופעה התחילה, ופיתר אום אני מרגיש שנופל לי המפרט. אני נופל אחורה והגיטארה נופלת עלי, רי אביבי אומר לי: „יה כוונתה, הרסת לנו את ההופעה.” אחרי זה אמרתי לעצי מי שאני גמור עם הגיטארה! טיים אאוט. ואז, אחרי כל זה, עברתי ניתוח להר סרת גידול ממאיר מתחת לאוזן. זה היה סיוט. לא בדקו, לא הסבירו לי שום דבר. באתי לבית-חולים לבד, ומצאתי את עצמי בחדר ההתאוששות שגראה כמו בית-חרושת. לידי שכבה איזו זקנה בלי שיניים, מחייכת אלי. התחלתי לצרוח. אבי בא לחדר. היה לי שטף דם פנימי. הוא הזעיק רופאים, הכניסו לי אינפוזיות, פתחו את התפר — וכל זה כשאני בהכי רה מלאה. עינויים איומים. אחרי הניתוח לא רציתי לדבר עם אף אחד בעולם. אבי אמר: הילד לא מדבר, לא פוצה פה, הוא זקוק לטיפול פסיכיאטר. סרי, סירבתי. הוא אמר: או קיי, או אני זורק אותך מהבית. לך לרחוב.

„לוקחים אותי

לבתיים!...”

כורה בתור גיטאריסט לא רציתי. לא היה לי לא ציוד ולא ביטחון עצמי. אחרי שנגמלים מסמים זה קשה מאוד. לימדתי גיטארה בקונסרבטוריום בחיפה. חיפה לא היתה בשבילי. אנשים הולכים אבל לא יודעים לאן. אף אחד לא מדבר אליך. חזרתי לתל-אביב.

גיטריסט בנשמה הילד מייק עם הגיטארה הראשונה שקיבל מהוריו, כשהיה בן 13. הוא אהב את הגיטארה יותר מכל דבר. היום, לאחר עשר שנים שלא נגע בגיטרה, הוא שב להתאמן בנגינה.

האשה

צפרה גולדשטיין ניסתה לה לייק לפני חצי שנה ועודרת לו בשיקומו. היא לא תנוח ולא תישקוט עד אשר ינמק מישרד הבריאות מדוע אושפוז בעלה נגד רצונו.